

תת"ע (פתח תקווה) 13097-03-25 - מדינת ישראל נ' יובל צופי מזרחי

בית המשפט לתעבורה פתח תקווה

תת"ע 13097-03-25 מדינת ישראל נ' מזרחי

לפני כבוד השופט עמית בר

מאשימה
נגד מדינת ישראל

נאשמת
יובל צופי מזרחי

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק שניתן בתאריך 1.7.25 וזאת בהתאם לסמכותי מכח **סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982**.

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה ברכב עליה נמסרה הודעת אי שימוש ע"י שוטר שהוא בוחן תנועה.

פסק הדין ניתן לאחר שהמבקשת נשפטה בהעדרה. המבקשת זומנה כדון, הגישה בקשת דחייה לתקופה של חצי שנה.

בתאריך 8.4.25, נתנה החלטה הקובעת כי מדובר בבקשת דחייה ארוכה מדי והדיון נדחה לתאריך 1.7.25. המבקשת לא התייצבה לדיון הנדחה ונשפטה בהעדרה.

לאחר מכן טענה המבקש שהדיון נדחה לתאריך 21.10.25 ולכן לא התייצבה.

עיון בתיק מלמד, כי בקשת הדחייה הוגשה בתאריך 8.4.25. על הבקשה נתנה החלטה הדוחה את הדיון ליום 1.7.25 ולא לתאריך 21.10.25.

ההחלטה נתנה בתאריך 9.4.25 בשעה 10:05. המבקשת צפתה בהחלטה באתר נט המשפט

בתאריך 9.4.25 בשעה 10:21.

בהחלטה נכתב כי ככל ולא יתייצב הנאשם לדיון ניתן יהיה לדון אותו בהעדרו. (בית המשפט סבר שמדובר בנאשם ולא בנאשמת).

לאור זאת פסק הדין ניתן בתאריך 1.7.25.

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה בתאריך 21.7.25

טענות הצדדים:

טענות המבקשת:

לטענת המבקשת, מועד הדיון המקורי בתיק זה נדחה לבקשתה ליום 21.10.25.

המבקשת טענה כי לא נמסרה לה כל הודעה על כך שמועד הדיון הוקדם ליום 1.7.25 ואף היא ציינה כי לא הייתה לה כל כוונה להימנע מהתייצבות.

המבקשת טענה כי לא קיבלה הזדמנות לטעון טענותיה ולהגן על עצמה כראוי ולכן מבקשת לקבל בקשתה.

טענות המשיבה:

לטענת המשיבה, מדובר בדוח מסוג הזמנה לדיון ליום 11.5.25, שנמסר לידי המבקשת.

המשיבה טענה כי המבקשת הגישה בקשה לדחיית הדיון ולכן הדיון נדחה ליום 1.7.25.

לטענת המשיבה, אין כל אסמכתא בידי המבקשת כי הדיון נקבע ליום 21.10.25 והוקדם ליום 1.7.25.

משכך, המשיבה התנגדה לבקשה.

דיון והכרעה:

סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר לדון אדם בהיעדר בכתב אישום מהסוג בו הורשע הנאשם, וקובע חזקה כי אם הוזמן ולא התייצב בבית המשפט יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו, וכי בית המשפט רשאי לדונו בהיעדרו. ונביא בקצרה את נוסח הסעיף.

סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 מאפשר הגשת בקשה לבטל

את פסק הדין.

השיקולים להם בית המשפט נדרש בדונו בבקשה לביטול פסק דין שניתן שלא בנוכחות הנאשם לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש להתייצב לדיון.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

ניתן להתייחס לשתי העילות כמקבילית כוחות. כך שכל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, ולהיפך. אולם לצורך בחינת סיכויי החשש לעיוות דין (שצריכים להיבחן במסגרת מקבילית הכוחות בד בבד עם הדיון בסיבה לאי התייצבות), נדרש בית המשפט להעריך סיכויים אלה בהתאם לטענות הצדדים.

ראו בין היתר דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שערו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה."

בעניינה של המבקשת, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון.

המבקשת זומנה כדין לדיון.

המבקשת לא התייצב לדיון.

המבקשת הגישה בקשה לדחיית הדיון בתאריך 8.4.25. וצפתה בהחלטה הדוחה את הדיון נדחה ליום 1.7.25.

לכן יש לראות במבקשת כמי שזומנה לדיון ובחרה שלא להתייצב.

אין חשש לעיוות דין:

בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא יינתן לו יומו, כפי שנקבע ברע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18):

" על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

עוד נקבע כי על המבקש להצביע על שיקולים כבדי משקל, שיש בהם פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה, על מנת שיבוטל פסק הדיון בעילה של חשש לעיוות דין.

במקרה זה, המבקשת אינה טענה טענות מהן ניתן ללמוד כי מדובר בהרשעת שווא ואין חשש לעיוות דין.

עוד אציין כי בכתב הטענות ששלחה המבקשת בתאריך 22.7.25 כתבה כך " אני ידועת שאני צריכה לקבל עונש על המעשה אבל אשמח להסביר את עצמי במשפט חוזר. "

העונש שנגזר על הנאשמת הוא פסילת המינימום הקבועה בחוק על עבירה זו.

מקבילית הכוחות ביחס שבין עיוות הדיון לסיבה לאי התייצבות.

כפי שנכתב לעיל, ככל שסיכויי הבקשה בשל עיוות דין גבוהים יותר, ניתן יהיה להקל בסיבה לאי התייצבות, במקרה זה לא הוכח כל חשש ממשי לעיוות דין והטענה לאי קבלת ההזמנה לדיון אינה חזקה.

טיעוני המבקשת התייחסו לעובדה כי לשיטתה מועד הדיון נקבע ליום 21.10.25 אולם המועד הוקדם ללא ידיעתה ליום 1.7.25. מדובר בטענה שאינה נכונה והמבקשת אף צפתה בהחלטה הקובעת את הדיון.

לכן המבקשת אינה עומדת בתנאים לקבלת הבקשה.

סופיות הדין:

בית המשפט מחויב לתן ביטוי לעקרון סופיות הדין ראה בעניין זה ע"פ (באר שבע) 4252/07 נאווה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

"לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

לאור האמור;

משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותה של המבקשת לדיון;

משלא לא שוכנעתי כי יגרם למבקשת עיוות דין במידה ולא ינתן לה יומה;

לאור השיהוי בהגשת הבקשה ממועד פסק הדין ועד להגשת הבקשה;

לאור עקרון סופיות הדין;

לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

הבקשה נדחית.

המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אב תשפ"ה, 11 אוגוסט 2025,
בהעדר הצדדים.